

U SPREEKT MET UW TWEEDE CORRECTOR

Omdat deze onderwerpen ook in het lesboek kort worden behandeld, ontstaat er een logisch verband tussen het in stap 1 gemaakte werk en wat in stap 2 moet worden gedaan.

EIS BIJ PRESENTATIES

Tot nu toe heb ik altijd alle leerlingen een plek in een groep kunnen geven. De groepjes hebben veel eigen verantwoordelijkheid: in principe krijgen ze als groep een cijfer, maar als ik zie dat er iets niet goed gaat, dan becijfer ik ook individueel. Dit zeg ik ook vooraf tegen de leerlingen en het heeft voor meer rust gezorgd. Fraude door het bijna kant-en-klaar overnemen van teksten van het internet is redelijk te controleren. Een eis bij de presentaties is dat alle leerlingen over de presentatie beschikken. Er moet altijd worden gepresenteerd; ook als een groepslid er niet is, gaat de presentatie gewoon door. Een leerling die de presentatie mist mag zijn of haar deel in een latere les alsnog doen. Vooral deze laatste regel heeft in de afgelopen twee jaar voor veel minder absentes gezorgd.

GOED LEERRENDEMENT

Dit is een serie lessen die na de afronding bij mij als docent altijd een tevreden gevoel achterlaat. Het kost tijd en inzet wat betreft voorbereiding en nakijkwerk – meer dan een reguliere serie lessen. Maar het merendeel van de leerlingen geeft aan het einde van het schooljaar aan dit een leuke en afwisselende manier van werken te vinden. Een goed leerrendement, afwisselende werkvormen en een voornamelijk enthousiaste groep leerlingen: voor mij een serie succeslessen. ■

Vanaf volgend jaar wordt het examenwerk van uw leerlingen eerst door een vreemde docent nagekeken en daarna pas door u. Een zot plan, roeptotert Jan en alleman. Er is een petitie opgesteld die ik heb ondertekend – maar niet vanwege de argumentatie.

Wat ik mis in de petitietekst is de enorme werkdruk rond de examens, met name voor het vak geschiedenis. Die zal alleen maar toenemen in de nieuwe vorm, omdat de meeste docenten, buiten de regels om, de tweede correctie momenteel nogal haastig doen. Toegegeven, ik doe het ook steekproefsgewijs, daartoe gedwongen omdat het mij aan tijd ontbreekt. Met de nieuwe werkwijze ont- kom je niet aan tweemaal zorgvuldig corrigeren. Je bent zo weer een weekend verder.

Wel in de petitie opgenomen is het aloude argument van onte- recht wantrouwen. Maar de achterdocht is in dit geval terecht. Het twee jaar geleden gepubliceerde onderzoek van het Cito (*De praktijk van de eerste en tweede correctie, 2013*) toont aan dat na een derde correctie het gemiddelde havo-eindexamen geschiede- nis een cijferpunt lager uitkwam. Daar kun je allerlei vraagtekens bij zetten – geschiedenis is een kwestie van interpretatie, het Cito-onderzoek is ook maar een steekproef, de eerste en tweede corrector zijn in alle professionele redelijkheid tot een cijfer

'De meeste docenten doen de tweede correctie momenteel nogal haastig'

gekomen, en zo verder – maar een verschil van een heel punt kun je niet *niet* serieus nemen. Nu is het niet toevallig dat het verschil juist bij het vak geschiedenis zo enorm is: het is het meest be- werkelijke eindexamen van allemaal. Geschiedenisdocenten zijn gemiddeld 60 uur met de correctie bezig.

En daar zit dus het eigenlijke probleem. Een laag gemiddelde vre- zend – want je wordt erop afgerekend – sleept de eerste corrector zoveel mogelijk punten uit het vuur in de hoop dat de tweede corrector de soepelheid negeert. En dat doet de tweede corrector niet zelden, want hij heeft net zelf z'n eigen klas gecorrigeerd, heeft het druk met onderbouwlessen, met de examensurveillance en wordt bovendien niet of nauwelijks betaald voor die rotklus. Het Cito-onderzoek laat dat duidelijk zien: scholen faciliteren de examencorrectie nauwelijks en er wordt geen rekening gehouden met de correctielast van een vak als geschiedenis. Jammer dat de staatssecretaris daaraan voorbijgaat. Zijn wantrouwen is terecht, maar hij pakt de werkelijke oorzaak niet aan.

Voor een degelijke, objectieve examencorrectie hebben we tijd en een fatsoenlijke gage nodig. Geef ons de tijd, betaal ons (geschiedenis)docenten naar alle redelijkheid en de om- draaiing is overbodig. ■

Jelte Posthumus woont in Groningen en is docent geschiedenis aan de CSG Liudger in Drachten. Hij schrijft al jaren over het onderwijs. Daarnaast is hij radiopresentator voor Glasnost, een Gronings radio- programma over kunst en cultuur. Ook is hij muzikant en filmfiethebber.

